

BAANTJER

De Cock en de eenzame dood

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

De Cock en de eenzame dood

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur Jurre de Cock hield zijn buik in en wist met enige moeite zijn smokingbroek dicht te knopen. Hij blies zijn adem uit en rechtte zijn rug; hij hoopte van harte dat de knoop het de hele avond zou houden en nam zich voor de komende weken toch echt iets aan zijn gewicht te doen. Het was een tijd geleden dat hij voor het laatst zijn smoking had gedragen, maar zijn vrouw had erop aangedrongen. Een smoking stond hem altijd zo goed en de gelegenheid was er bij uitstek geschikt voor. Hij had via via twee kaarten kunnen bemachtigen voor de première van een balletvoorstelling in de Amsterdamse Stopera. Hij had de uitnodiging met vreugde aanvaard, niet omdat hij zelf nou zo'n balletliefhebber was, maar omdat hij wist dat hij daar zijn vrouw een enorm plezier mee zou doen. Hij hoorde geneurie in de badkamer, waar zijn vrouw bezig was met haar voorbereidingen voor de gala-avond. Hij gunde haar het plezier. Het was al te vaak voorkomen dat hun uitjes werden bedorven door een telefoontje van het bureau. En hij was de tel kwijtgeraakt van de keren dat hij midden in de nacht de echtelijke sponde uit was gerold, omdat er ergens in Amsterdam een lijk was gevonden en zijn vrouw had klaargestaan met een kop koffie terwijl hij zich in zijn kleren hees. Ze had nooit geklaagd en haar lot liefdevol

en in stilte gedragen. Als je het zo bekeek, was een avondje bij het ballet zo'n opoffering niet. Hij ging voor de spiegel staan en legde zuchtend de vlinderdas om zijn nek. Maar net toen hij met het ingewikkeldste deel van deze onderneming wilde beginnen, ging zijn telefoon.

In de badkamer stopte het neuriën.

Zijn vrouw had hem teleurgesteld aangekeken en haar hoofd geschud terwijl hij zich opgelucht bevrijdde van zijn smoking. Ze had haar telefoon gepakt en een vriendin gebeld, die gelukkig bereid was om zijn plaats op deze avond in te nemen. Hij had gezegd dat het hem speet en dat had hij oprecht gemeend. Het kostte hem de laatste tijd steeds meer moeite om te aanvaarden dat hun beider leven werd bepaald door de grillen van een willekeurige crimineel.

'Ik word hier te oud voor,' had hij gemompeld toen hij zijn hoedje opzette en haar een kus gaf. Ze had hem glimlachend gelijk gegeven.

Dick Vledder had hem opgehaald en reed nu met een verbeterd gezicht de oude Golf door het avondverkeer.

'Bokkenpruik?' vroeg De Cock naar de bekende weg.

'Jij niet dan?'

De Cock haalde zijn schouders op. 'Ik had me de avond wel anders voorgesteld, ja.'

'Ik had kaartjes voor Ajax.'

'Baas boven baas.'

Toen was het weer even stil in de auto, maar na enige ogenblikken begon Vledder te grinniken.

'Wat?'

'Ik zie ineens het beeld voor me van onze zaterdagavond. Ik juichend op de tribune en jij snurkend in de zaal.'

De Cock bromde instemmend. 'Maar helaas staan we zo

direct met z'n tweeën boven een lijk.' Hij wees met zijn vinger door de voorruit. 'Daar moeten we zijn.' Aan de overkant van de Lindengracht stonden twee kitauto's met zwaailichten nadrukkelijk aanwezig te zijn.

'Het is ons weer eens gelukt om de zaak klein te houden,' verzuchtte de grijze rechercheur terwijl hij uit de auto stapte.

Hij drong zich door de rij echte- en import-Jordanezen een weg naar de voordeur. 'Neemt u mij niet kwalijk, mag ik er even langs?'

'Ik stond hier eerst, bijgoochem!' snauwde een man in trainingspak die blijkbaar niets wilde missen van wat er zich binnen in het huis afspeelde.

Vledder tikte hem op zijn schouder en liet zijn ID zien. 'We vragen het nu nog beleefd, maar we kunnen hier natuurlijk ook op een andere manier langs.'

De man snoof verachtelijk en deed een stap opzij. Toen de twee rechercheurs hem voorbijliepen voegde hij hun iets toe waarvan De Cock alleen '... smeris' opving.

Het tweepersoonsbed paste net in de slaapkamer. Het was alsof de muren om het bed heen waren gebouwd. Tegen de muur naast de deur stond, tegenover het bed, een smal rechthoekig tafeltje met daarop een televisie. Een zwarte flatscreen, met daarnaast een zenderkastje en een afstandsbediening. Aan de linker- en de rechterkant van het bed was een looppaadje van amper een halve meter en in een van die paadjes stond dokter Den Koninghe gebogen over het lichaam van een oudere vrouw. De Cock keek langs hem heen en zag op het hoofdkussen een bleek, vlezig gelaat dat omkranst werd door lang ravenzwart haar dat was doorschoten met grijze strepen. Haar ogen staarden dof in het niets en haar mond stond half open. De schouwarts scheen met een penlight in

haar ogen en humde instemmend, waarna hij haar ogen sloot. Het beddengoed en een extra hoofdkussen lagen naast het lichaam, dat was gekleed in een beigeleurig nachthemd.

‘De Cock!’ Keizer kwam door de gang aangelopen.

‘Ab. Fijn dat je zo snel kon komen.’

‘Ik was op koffievizite bij mijn schoonmoeder, dus ik ben onmiddellijk hiernaartoe gegaan.’ Hij glimlachte voldaan.

‘Ik had kaartjes voor Ajax,’ mokte zijn collega.

‘Wat een pech,’ grinnikte Keizer.

‘Weten we al met wie we hier te maken hebben?’ vroeg De Cock, die wel klaar was met het gezeur.

Keizer keek op zijn notities. ‘Hennie Rietschoten, eenenzeventig jaar. Woont hier alleen.’

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Haar zoon, hij zit in de keuken achter een kop koffie.’

De Cock knikte begrijpend. ‘Het zal een schok zijn geweest. Heeft hij de politie gebeld?’

‘Nee, dat was de huisarts.’ Keizer draaide zich om en liep naar een deur aan het eind van de gang. ‘Die zit hier.’

De woonkamer, aan de voorkant van het huis, maakte een volle maar opgeruimde indruk. Een beschaafd bankstel en verder veel prullaria, fotolijstjes en stenen beeldjes, souvenirs van een lang leven, die keurig in het gelid stonden opgesteld op elk vrij plekje op de kastjes en de vensterbank. Aan de tafel in het midden van de kamer zat een jonge vrouw op haar telefoon te kijken.

‘Waar is die huisarts?’ vroeg De Cock.

De jonge vrouw keek op van haar telefoon en glimlachte. ‘Hier.’

Het hoofd van De Cock kleurde rood. ‘Neemt u mij niet kwalijk, ik eh...’

‘Het geeft niet.’ Ze stond op en stak haar hand uit.

Een klein maar daadkrachtig type, dacht De Cock, met dik bruin haar en een heldere oogopslag.

‘Leonie Visser.’

‘De Cock, met cee-oo-cee-kaa.’

‘U bent van de politie, neem ik aan?’

‘En u hebt ons gebeld.’

‘Ik kreeg een telefoontje van Anton, de zoon van mevrouw Rietschoten.’

‘Had hij uw nummer?’

‘Ik heb weekenddienst.’

De Cock zuchtte meelevend. ‘Op uw zaterdagavond.’

‘U staat hier toch ook.’ De jonge vrouw keek hem uitdagend aan alsof ze geen behoefte had aan het medeleven van de politieman.

De Cock glimlachte. ‘Inderdaad, mevrouw, wij doen allemaal ons werk. Wat trof u hier aan toen u arriveerde?’

‘Een totaal verzenuwde Anton, die heb ik eerst in de keuken met een kop koffie aan tafel gezet, en vervolgens ben ik naar de slaapkamer gegaan. Daar lag mevrouw Rietschoten in bed. En het was duidelijk dat ze niet meer leefde.’

‘U hebt haar onderzocht.’

‘Oppervlakkig.’

‘En de dood geconstateerd.’

‘Inderdaad.’

‘En u geloofde niet in een natuurlijke dood?’

Leonie Visser aarzelde even en streek met haar hand een pluk haar achter haar oor.

‘Anders had u de politie niet gebeld. Toch?’

‘Ik vond het vreemd om mevrouw Rietschoten zo te zien liggen. Ze is een patiënt van mij en vorige maand heb ik haar nog helemaal onderzocht. Ze kwam langs en wilde een “check-up”, zoals ze zei.’

‘Was daar een reden toe?’

‘Dat deed ze eens in de twee jaar, zei ze. Zeker weten dat ze nog gezond was. De laatste keer was bij dokter Koeman, haar vorige huisarts. Ik heb dit jaar zijn praktijk overgenomen.’

De Cock keek de jonge huisarts vragend aan. ‘En?’

‘En?’

‘Was ze gezond?’

‘Ik heb bloed afgenomen en het in het lab laten onderzoeken en ik heb haar lichamelijk onderzocht. Ik kon, alles bij elkaar opgeteld, niet anders concluderen dan dat ze de constitutie van een vrouw van vijftig had. Dat zei ik haar ook.’

‘Ik kan me voorstellen dat ze daar blij mee was.’

“Dan heb ik nog dertig jaar te gaan!” Dat was wat ze zei.’

Ze keek met een treurig lachje langs De Cock de slaapkamer in. ‘Het heeft niet zo mogen zijn.’

‘Mag ik dan vragen, dokter...’ Vledder had een stap in haar richting gezet, ‘... waaraan u dacht dat ze was overleden?’

Ze sloeg haar ogen neer. ‘Ik kon op dat moment niets anders bedenken dan een acute hartstilstand. Het komt niet vaak voor, zeker niet bij vrouwen, maar het komt voor. En ook een check-up zegt niet altijd alles.’

‘Maar uiteindelijk kwam u tot de conclusie dat ze geen natuurlijke dood was gestorven.’

Ze keek Vledder met haar bruine ogen fel aan. ‘Dat heb ik niet gezegd.’

‘U hebt de politie gebeld!’

‘Dat kwam door iets anders.’ Ze draaide zich om en liep naar de slaapkamer. Ze wees naar de mobiele telefoon die op de smalle televisietafel lag. ‘Die had ze in haar hand toen ik haar vond. Toen ik hem uit haar hand nam lichtte het scherm op en zag ik welk nummer ze had willen bellen.’

De Cock had met een papieren zakdoekje de telefoon opgepakt en in een plastic zakje laten glijden dat Vledder voor hem openhield. ‘En welk nummer was dat?’

‘Het alarmnummer, 112.’

De Cock dacht even na. ‘Misschien had ze daar het ziekenhuis mee willen bellen.’

‘Misschien, ja. Maar misschien ook niet.’ Er brak een lachje door op het ernstige gezicht van de huisarts.

Dokter Den Koninghe voegde zich bij het gezelschap. ‘Hoe het ook zij, het was goed dat de collega je heeft gebeld, De Cock, want de patiënt is dood en niet geheel vrijwillig.’ Hij nam het gouden brilletje van zijn neus en poetste de glazen op met het uiteinde van zijn das, terwijl zijn toegeknepen ogen goedkeurend de jonge huisarts opnamen. ‘In het oogwit heb ik puntbloedingen aangetroffen en die verschijnen doorgaans als de druk in de aderen van de nek plotseling drastisch toeneemt. Er zitten wat oppervlakkige vlekken in haar nek die zomaar door een wurgende hand kunnen zijn achtergelaten.’

‘Die heb ik gemist...’ De huisarts keek schuld bewust naar de grond.

Den Koninghe was mild voor zijn jonge collega. ‘Als je niet specifiek weet waar je naar zoeken moet, dan zie je het niet. Het zijn oppervlakkige sporen. Bovendien was er geen sprake van enige congestie, wat je dus eigenlijk wel zou verwachten in dit soort gevallen.’

‘Dus u denkt dat ze is gewurgd,’ concludeerde Vledder, die zich enigszins begon te ergeren aan het college van de schouwarts.

‘Heb ik dat gezegd?’ Den Koninghe was voor de jonge rechercheur een stuk minder mild dan voor zijn collega. ‘De vrouw is geen natuurlijke dood gestorven, zo ver wil ik wel

gaan. Maar de werkelijke gang van zaken kan pas worden vastgesteld na de sectie.'

'Enig idee hoelang ze al dood is?' vroeg Vledder onbevreesd door.

'Ik heb zeker enig idee, ja. En wel iets meer dan dat. Ik zou zeggen een klein etmaal.'

'Vierentwintig uur?'

De dokter zuchtte geërgerd. 'Tussen de twintig en vierentwintig uur, zou ik denken. En als jullie mij nu willen excuseren, ik heb nog veel te doen vanavond.'

Hij drong zich door het gezelschap een weg naar de gang en verdween.

'Ik vraag me af...' Vledder keek peinzend naar de grond en liet de zin hangen.

'Wat vraag je je af?' wilde De Cock weten.

'Wat heeft die man nou te doen op zaterdagavond?'

Anton Rietschoten zat aan de keukentafel en keek wat verweesd voor zich uit. Naast het kopje koffie dat voor hem was ingeschonken had hij een glas cognac gezet.

De Cock bekeek met een kennersoog het etiket van de fles en knikte goedkeurend. 'Anton Rietschoten?'

'Zeg maar Tonnie.' Hij zette het glas aan zijn mond en nam een slok. Hij had een pafferig gezicht met een weke mond en een haargrens die reeds aan de terugtocht was begonnen.

'Jij hebt je moeder gevonden?'

Hij keek op naar De Cock en zweeg.

'Kun je ons vertellen hoe je haar aantrof?'

Hij schoof het glas van zich af en schraapte zijn keel. 'Toen ik het huis binnenkwam hoorde ik dat de televisie in haar slaapkamer aanstond, dus ik dacht, misschien ligt ze ziek in bed. Dat kan toch? Ik riep nog: Ma!, maar ze zei niks terug. Ik dacht, ze

zal me wel niet hebben gehoord vanwege het lawaai van die tv, dus ik liep de slaapkamer in...’ Hij zuchtte en nam nog een slok.

‘Dus de tv stond aan toen je binnenkwam?’

Anton knikte.

‘Heb jij hem uitgedaan?’

De man keek verdwaasd om zich heen. ‘Ik geloof het wel, ja...’

‘Met de afstandsbediening?’

‘Natuurlijk, anders krijg je dat ding niet uit. Ik werd gek van die herrie. En m’n moeder lag daar en... en ik zweer je, het was mijn moeder niet meer. D’r lag... D’r lag... een lijk.’

‘Had je met je moeder afgesproken?’

Anton keek hem in verwarring aan. ‘Ik? Nee. Hoezo?’

‘Kwam je langs voor de gezelligheid?’

‘Nou, nee, gezellig is anders, dus zo vaak kom ik hier niet. Het was zaterdagmiddag, dus ik zat een biertje te doen in de kroeg.’ Anton knipperde met zijn oogleden alsof hij last had van droge ogen. ‘Toen kwam die Lange binnen.’

‘Welke lange?’

‘Die gast van het koffiehuis, die rijdt op zaterdag met een kar met koffie over de markt.’

‘En die heet Lange?’ vroeg Vledder terwijl hij opkeek van zijn notitieboekje.

Anton haalde zijn schouders op. ‘Iedereen noemt hem zo. Is je moeder ziek? vroeg-ie. Ik zeg: Hoezo? Toen zei hij dat ze niet op de markt had gestaan.’ Hij keek De Cock verbijsterd aan. ‘Op zaterdag! D’r stal was neergezet, hoor, gewoon op haar plekkie, zoals altijd. Maar zij was niet komen opdagen.’

‘En dat was nooit eerder gebeurd?’

‘In geen vijfendertig jaar.’

Eerste druk augustus 2021

Copyright © 2021 Peter Römer

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqap

Omslagillustratie © Bart Hendrix

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 5227 6

ISBN e-book 978 90 261 5231 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5232 0

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.